

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΝΤΟΥΛΑΜΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Είπαμε λοιπόν ότι ο Γέω Κίσαβος, απόστρατος αξιωματικός του πεζικού, αφού έχασε όλην την περιουσία του σιά χαριστί, και τελευταία-τελευταία και τον μοναδικό φοῦρο, όπου του άπομεινε, κατατινόνταν πλέον στη θεραπεία της έντεροκλήης, πωλώντας ένα φάρμακο άλλανθασο, δικής του έφευρέσιως.



Ο Μόσχος το πειραχτήρι του χωριού

Και όταν δέν τον άπασχολούσε η έντεροκλήη τον κατιχε τελείως ή... Μακεδονία!

Τό όνειρό του, ό πόθος και ό πόνος του, ή μοναδική κουβέντα και συζήτησίς του, ήτον τό πώς πρέπει νά δράσουμε, γιά νά πάρουμε την περιμάχητη αυτή χώρα, τις όμορφίες, τις χάρες και τά πλούτη της όποίας ήξερε καλά, γιατί είχε κάνει... ληστής εκεί πάνω!...

Δέν ζούσε πλέον, παρά περιμένοντας την ήμερα που θα ριχνότανε ως όπλαρηγός εκεί πάνω κυνηγώντας τους Βουλγάρους, ξαναρχίζοντας τά άνδραγαθήματά του και άποδίδων την σκλάβια αυτή κόρη, στην Έλλάδα την μητέρα της. Ήταν μάλιστα τόσο βέβαιος ότι θα γινότανε αυτό, ώστε είχε φτιάσει, κόβοντας από τό ψωμί του και τό φτωχό προσφάγι του, έναν

«ντουλαμά» άντάρτικον, με χρυσά κεντίδια, βαρύτιμον, πολύτιμον, κομψόν, περίτεχνον, μεσαίον, καταπλούμιστον, ικανόν νά μεταβάλη κι' αυτόν τό γέροντα ληστήν και νά του δώσει νιότη και λιβεντιά.

Τόν ντουλαμά αυτό δέν είχαν σαν κάτι ιερό, τόν φύλαγε σαν κειμήλιο στο σπίτι του, μη έπιτρέποντας νά τόν άγγίση άλλος και μη δίδοντάς τον σε κανένα, παρά όταν έπρόκειτο κανείς νά έγγραφη στο άνταρτικό σώμα, που ό Κίσαβος καθήριζε γιά την Μακεδονία, κ' ήθελε νά πάρη σχέδια νά φτιάσει κι' εκείνος άπ' τόν ίδιο.

Έτσι ό ντουλαμάς είχε γίνη τό θέμα της ήμέρας και τά ζιζάνια του χωριού, πολλά άστεια έσχεδίαζαν εις βάρος του πρώην και μέλλοντος άρματολου. Άλλά ό Μόσχος, τό πειραχτήρι του χωριού του σάκρωσε την πιο πετυχημένη σκαλέτα:

— Καπετάνιε, μπροά νά γραφτώ κι' έγώ στ' άνταρτικό; τούπε μιά μέρα.

— Μετά χαράς! Τό λέν τά πόδια σου, τό λέει ή καρδιά σου;

— Φωτιά και λάβα ειμαι μονάχη, τρεις ώρες δρόμο έγώ, γιά μιά ώρα τόν πέρνω. Θέλεις νά με δοκιμάσης;

— Δέν πειράζει. Άφου είσαι άξιος, έλα νά σε γράψουμε! Στολή νά φροντίσης νά φτιάσης. Άκουσες;

— Όπως διατάξης, καπετάνιε! Σχέδιο θέλω μοναχά. Μου δίνεις τόν ντουλαμά σου;

— Νά σου τόν δώσω. Και του τόν έδωσε.

— Πρόσεχε, γιατί είνε κειμήλιο! του ειπε ό Κίσαβος, μετά σεβασμού άνοίγοντας την κασέλλα, μέσα στην όποία τυλιγμένος σε πανιά και σε μεταξωτόν «μποχτσά» άναπαυότανε ό «ντουλαμάς», καινούργιος, περίχρυσος, άστράφτοντας, έτοιμος νά άνεμίση στα Μακεδονικά βουνά, δροσίζοντας τών άδελφών τό μέτωπο με τόν άέρα της έλευθερίας.

— Πρόσεχε γιατί είνε ιερόν!...

— Πώ! πώ! Σάν τά μάτια μου θα τόν προσέχω!...



— Τί ειπεν ό κύριος περικαλώ;

Ο κόσμος γύρω παρατηρούσε τά πλειστηριαζόμενα. Όταν ειπε τόν Κίσαβο, ένα μουρμουρητό διέδραμε τους πάντας, σαν κάτι νά ψιθύριζεν ό ένας στον άλλο κι' όλοι γύρισαν και τόν κύτταξαν λοξά.

— Τι νά συμβαίνει εκεί; σκέφθηκε ό Κίσαβος. Και προχώρησε προς τό πλήθος...

Ο Μόσχος, τό πειραχτήρι του χωριού, μόλις πήρε τόν «ντου-

λαμά» πήγε ίσια στον Γιώργο τόν Άλάνταβο, ένα κακούργο που ειχε καταδικασθή γιά δυό φόνους, και που η πελιτική τόν έβγαλε από την φυλακή και τώρα άλλο δέν περίμενε, παρά νά ξανασκοτώση άνθρωπο και νά ξαναπάη μέσα. Στην κοινωνία στενοχωριότανε και δουλειά δέν ειχε ό Άλάνταβος. Και στο καθέτι όπου του λέγαν άπαντούσε:

— Έγώ την έχω κρεμάσει μεσα την καλότα μου. Καμένα και τίποτα δέν λογαριάζω!...

Υπονοώντας ότι η φυλακή πια ήταν τό σπίτι του και τό νοικοκυριό του. Η οικογένεια, η ζωή του και τό μέλλον του!...

Ήταν ψηλός, ξηρός, κίτρινος και βλογοκοιμμένος, ό Γιώργος ό Άλάνταβος. Φόβος του χωριού και τρόμος, λύκος άνήμερος, θαρρείς, με κάτι χειλεια κόκκινα, σαν νάτρωγε όμο και ματωμένο κρέας. Σ' αυτόν λοιπόν τόν άνθρωπο έδωκεν ό Μόσχος τόν ντουλαμά, γιά νά τόν πλειστηριάση. Και τώρα ό τελάλης έφώναζε βγάζοντάς τον στην δημοπρασία:

— Άλλος! Ούνα... ντούε... αλλά τρέ!...

— Άλλος! φώναζε και ό Άλάνταβος, σαν νά βαστούσε τό ίσιο...

Άλλά ούνα, ντούε, τρέ!

Πλησίασε και ό Κίσαβος γιά νά ιδη, τί άραγε συμβαίνει!

Έπάνω στο τραπέζι βρισκόταν σαν νεκρός, άψιγχο πιτώμα πλέον, πιτώμα μεγάλων ιδεών, πατριωτικών όνειρων και χαμένων παλλη-

καρισμών και έλευθερίας, ό χρυσός ό ντουλαμάς, με τους σταυρούς και με τις πούλιες του, τά γαϊτάνια, τά σιρίτια, τά μερσώμια τά μεταξωτά, ό άγγιχτός, ό άπρόσιτος, ό ιερός, ό ντουλαμάς όνειρο, ό ντουλαμάς ιδέα, μαγαριζόμενος από τόσα χέρια που τόν έψαχναν, τόν κύτταξαν, τόν άναδεύαν ξεζιά και άμισιερά, τίν σήκωναν και τόν άτίθωναν, τόν έσυραν και τόν έσπρωχναν, σαν σάπιο κορφάλι που λύκοι πεινασμέοι έπεσαν επάνω του!

Μιά σκοτούρα έπιασε τόν Κίσαβο σαν τόν αντίκρυσε. Ο ούρανος έθόλωσε άπάνω, ό ήλιος σαν νά σβύσθηκε κι' όλα σφραγογιόσανε έμπρός του. Τό αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του. Η ιεροσυλία ήταν φοβερή, αλλά και ό Άλάνταβος... φοβερώτερος άκόμα!

— Άλλά ούνα, αλλά ντούε, αλλά τρέ!... Άλλος Κύριοι, είπαμε... αλλά τρέ! Θα πάρη τέλος!

Χολή άνέβηκε στο στόμα του Κίσαβου, θέλησε νά ριχτή στο τραπέζι, νά πάρη τό στραπατσαρισμένο όνειρό του, που τόσον καιρό εξέστανε μέσα στην ψυχή του και νά ριχτή νά σφάξη και νά πνίξη όλους τους βεβήλους που με ειρηνία τόν εκύτταζαν.

Και μιά φωνή μεγάλη, ένας κέκος άνέβηκε στο στόμα του, βαθής και δυνατός, ώσαν η γενεές όπου χρόνια τώρα περίμεναν την τύχη τους και την έλευθερία τους από αυτόν, ν' αναστέναξαν μέσα του και νά διαμαρτυρηθήκαν, μιά φωνή που ξεσχιζε την ήσυχη άτμόσφαιρα κι' άντήχησε σ' όλο τό χωριό και παραπέρα ίσως, στα Μακεδονικά τά πέρατα...

— Γυναίκα τό σπαθί μου!... Τό σπαθί μου γυναίκα, γρήγορα!... ούρλιαξε.

Άλλά η γυναίκα του ήταν μακριά νά τό άκούση και ό Άλάνταβος έστριβε τά μουστάκια του και φώναζε, σαν ό σκύλος που μασσάει κόκκαλα και πάν νά του τά πάρουν!

— Έμπρός είπα!... Άλλά ούνα... Άλλά τρέ!...

Η άπειλητική φωνή του Άλάνταβου έφερε τόν Κίσαβο στον έαυτό του. Έψαξε νά βρη γύρω του τόν Μόσχο γιά νά εκδικηθή, μα ό Μόσχος ειχε προλάβει και φύγει από τό χωριό και ό Άλάνταβος ήταν επικίνδυνος γιά τέτοιου είδους πατριωτικές έπιχειρήσεις...

Από τη μέρα αυτή πια άπογοητεύθηκε ό Κίσαβος. Δέν έθεράπευε πλέον την έντεροκλήη, ούτε ήξερε τό φάρμακο, τό πώς θα πάρουμε τη Μακεδονία!...

Έγκατέλειψε τη Μακεδονία στην τύχη της και τόν έαυτό του



Η Μακεδονία τόν περίμενε...



Τό σπαθί μου γυναίκα!...



Άλλά ούνα, αλλά ντούε, αλλά τρέ!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΙΧ. ΟΜΟΝΡΟΥ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΩΝ ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ



θέλετε να πητε για το ζήτημα αυτό του ξυπνητηριού. Χρειάζεται, ξέρετε, σαφήνεια σε μία κατάθεση. Εδραστηθήτε συνεπώς να γίνετε ακριβέστερος.

— Κύριε αστυνόμε, αποκρίθηκε ο Βερτυσά, σφουγγίζοντας το μέτωπό του, έχετε δίκιο. Γι' αυτό θ' άρχισω να σάς εκθέτω απ' την άρχην όλα τα γεγονότα με τη σειρά τους. Χθές παντρεύτηκα με τη δεσποινίδα Λεονί, την οποία και βλέπετε. Έπιτρέψατέ μου να σάς την παρουσιάσω ως κυρίαν Βερτυσά πλέον ένώπιον Θεού και ανθρωπών !...

Μιά ξανθή ροδομάγουλη νέα, πούστετε πλάϊ στο Βερτυσά υποκλίθηκε με χαμόγελο ενώ ο αστυνόμος, άνθρωπος λεπτός και εύγενής, ψιθύρισε :

— Χαριτωμένη ! Σας συχαίρω ολοψύχως. — Χαριτωμένη πράγματι, υπέρ το δέον μάλιστα, γιατί την ευτυχία μου πολλοί την εφθόνησαν. Μεταξύ τών άλλων κ' ένας κάποιος Μονταμπόρ, ξάδελφος της γυναίκας μου και ζωγράφος φουτουριστής—με άλλα λόγια χασομέρης. Έγώ αντιθέτως είμαι φοβερά πολυάσχολος, γιατί κατέχω τη θέση του υποδιευθυντού της Γενικής Έταιρείας των μεταλλείων του Περούβιανού Γκουενό. Είμαι υποχρεωμένος να βρίσκουμαι στις 8 το πρωί στο γραφείο μου και να μείνω έως τις πέντε το βράδυ. Η λαμπρή αυτή θέση μου—τέσσερες χιλιάδες φράγκα τόν μήνα αν αγαπάτε—έκανε ώστε οι γονείς της σημερινής γυναίκας μου να με προτιμήσουν από τόν φουτουριστή ζωγράφο.

— Συγγνώμη ! αλλά σ' όλην αυήνη την ιστορία δεν βλέπω κανένα Ξυπνητήρι.

— Η ξανθούλα έσκασε στα γέλια, πράγμα που έκανε τόν αστυνόμο πολύ να κολακευθή και ο Βερτυσά εξακολούθησε :

— Θα φτάσω και στο Ξυπνητήρι μου, κύριε, αλλά πρέπει προηγουμένως να ξέρετε τι είδους λύσσα έχει ο Μονταμπόρ εναντίον μου. Χθές λοιπόν παντρεύτηκα. Ο γενικός διευθυντής της Έταιρείας μου, ο οποίος, ως το είπω, είνε και διπλωματικός αντιπρόσωπος της Περουβιανής Κυβερνήσεως, είχε την ευγένεια να μου δώσει, λόγω τών γάμων μου, είκοσιεσσαράρων όλοκληρών ώρων άδεια !... Μετά την δημαρχία και την εκκλησία ανεβήκαμε όλοι σ' ένα πολυτελστάτα αυτοκίνητα και τραβήξαμε για τού Μιλέ, στο δάσος της Βουλώνης, όπου έπλήρωσα 1000 φράγκα για τó γαμήλιο γεύμα. Γυρίζοντας από τó δάσος λοιπόν, ύστερ' από τó λαμπρό εκείνο συμπόσιο, ύστερ' από σαμπάνια και λικέρ, καταλαβαίνετε, πόσο θα ήμουν εύχαριστημένος να βρεθώ μονάχος μέσα στο δωμάτιό μου μαζί με τή Λεονί... Μολταταυτα δεν μου διέφυγε τή στιγμή αυτή τών αποχαιρετισμών ένα γεγονός : Η ειρωνία με την οποία μου είπε ο Μονταμπόρ αυτά τα λόγια :

— Καληνύχτα, καλέ μου Βερτυσά, καληνύχτα ! — Κυρία Βερτυσά, άντελήφθητε σεις τήν ειρωνία ; ρώτησεν ο αστυνόμος.

— Έγώ, κύριε, άντελήφθημ μόνον ότι ο ξάδελφός μου τήν ώρα που άποχαιρετιόμαστε μ' έσφιγγε πολύ δυνατά στήν άγκαλιά του.

— Όρραία !... έξακολούθησε κ. Βερτυσά.

— Λοιπόν, κύριε Αστυνόμη, άνεβαίνουμε τή σκάλα ή Λεονί κ' εγώ. Η καρδιά μου πηγαινε να σπάση, όχι μόνον γιατί τó διαμέρισμά μας βρίσκεται στο τέταρτο πάτωμα, αλλά και από φοβερή συγκίνηση, που άκουγα τó φρούφρού τού ατλαζωτού της φουστανιού. Σκεφθήτε ότι ήταν ή πρώτη φορά που πηγαινα ετσι σπίτι μου με τή γυναίκα μου... Πέρνω τα σπώρα απ' τή συνηθισμένη τους θέσι για ν' ανάψω τó γκάς, μα στάθηκε αδύνατο να τ' ανάψω. Θά έλεγε κανείς πώς τó είχαν βρέξει. Έστερ' από πολλές άκαρπες προσπάθειες λέω τής Λεονί :

— Δεν πειράζει αγάπη μου ! Ας πέσουμε στα σκοτεινά !...

— Ναι, καλύτερα ! Προτιμώ έτσι ! μου άπαντάει ή γυναίκα μου. Η νύχτα μας αυτή θά είνε έτσι πιό μυστηριώδης και πιό σκοτεινή !

— Καλά και τó Ξυπνητήρι ;

— Α ! αυτό ακριβώς είνε τó τραγικότερο μέρος τής ιστορίας μου. Είμαι υποχρεωμένος να βρίσκουμαι κάθε πρωί στις 8 στο γραφείο μου. Σαν πραγματικός λοιπόν άνθρωπος κανόνισα τó Ξυπνητήρι μου για τις 7. Τήν ίδια στιγμή ή Λεονί χασμουρήθηκε και μούπε :

στην άπελπισία ! Ούτε τόν Μόσχο, ό οποίος τρομάξας είχε φύγει, καθώς είπαμε, μήνες από τó χωριό, δεν έσφαξε όταν τόν είδε να γυρίση !...

— Ζαγάρι, Μακεδονία θές, όρσε Μακεδονία : Ο Κίσαβος δεν δίνει πεντάρα πειά για σάς ! τού φώναξε περιφρονητικά και συμπλήρωσε :

— Φούρνος να μην καπνίσω ρε !... — Ο φ ο υ ρ ο ς όμως κάπνιζε, αλλά... κάπνιζε για άλλον. Για κείνον όπου τόν πήραν στα χαρτιά !...

— Συγγνώμη ! διέκοψεν ο αστυνόμος. Δεν καταλαβαίνω πολύ καλά τι

— Αχ ! τί μέρα φίλε μου !... Τί μέρα !... Πόσο έχω ανάγκη από ύπνο !

— Από ύπνο ! από ύπνο ! φώναξα με λυρική παραφορά. «Δεν ήθελε ακόμη ή χαραυγή, ούτε ξύπνησαν τα πουλιά !...» Τής ψιθύρισα τά λόγια αυτά που λέει ο Ρωμαίος στήν Ίουλιέττα, τήν άρπαξα στήν άγκαλιά μου κ' έτοιμαζόμουν να... να γίνο ο εύτυχέστερος τών ανθρωπών, όταν άξαφνα ακούγεται τó Ξυπνητήρι :

— Ντρίννν !

— Η Λεονί μου άναπήδησε σαν να δέχθηκε εκείνη τή στιγμή τήν εκκένωση ήλεκτρικής συστοιχίας... Έγώ τó ίδιο... Ήταν πολύ ξαφνικό και άπότομο... Τότε σκέφτηκα : «Δεν είνε δυνατόν να είνε κ' όλας τ ή ώρα. Θά τó κανόνισα άσχημα». Πέρνω λοιπόν τó Ξυπνητήρι από τó τραπέζι, κάνω να τó κουντίσω, μα έπειδή ήταν κουντισμένο, έσπασε τó έλατήριό !...

— Καλύτερα, συλλογίσθηκα. Έτσι θά είμαστε πιό σίγουροι ότι δεν θά έχουμε νέα ένόχλησι.

Βέβαιος λοιπόν ότι είχα πειά τήν άπαραίτητη ήρεμία στις έρωτικές μου έκδηλώσεις, ξανάρχισα τή συνομιλία μου με τή γυναίκα μου από τó σημείο ακριβώς εκείνο που τήν είχα αφήσει, όταν ακούω πάλι ξαφνικά :

— Ντρίννν !...

— Η καϊμένη ή Λεονί μου ταράχτηκε σαν να τήν δάγκασε σκορπιός. Κυττάω τó Ξυπνητήρι ήταν σταματημένο. Δεν καταλάβαινα άπολύτως τίποτα. Και άποφεύγοντας ν' άσχοληθώ τήν ώρα εκείνη με τή λύση τού αινίγματος, κατάφερα σιγά-σιγά να καθισχάσω τή γυναίκα μου, ψιθυρίζοντάς της στ' αυτί, χαϊδευτικές φράσεις : «Μικρή μου !», «περιστεράκι μου !», «γατούλα μου !». Βοισκόμαστε λοιπόν άγκαλιασμένοι, γεμάτοι γλύκα μέσα στή γαλήνη τού δωματίου μας, μέσα στο βαθύ σκοτάδι, όταν ένα άλλο άπαίσιο «ντρίννν !» έκανε τή Λεονί μου να τιναχτή τρεις σπιθιαμές ψηλά !...

... Α ! κύριε Αστυνόμη ! τί νύχτα ! Τί μαρτύριο ! Μου έρχότανε παραφροσύνη, δεν μπορούσα να εξηγήσω αυτό τó μυστήριο, νόμιζα ότι ήμουνα τó θύμα ψευδαισθήσεων. Και παρ' όλ' αυτά ήθελα να δαμάσω τά νεύρα μου, να κάμω να θραμβεύση ο άνδρισμός μου και να παίξω δεόντως τόν ρόλο τού έρωτευμένου συζύγου.

Αλλά μόλις επιχειρούσα να εξακολουθήσω τήν κουβέντα με τή γυναίκα μου, ένα νέο δαιμονιώδες κουνδούσιμα, ένα ξαφνικό «ντρίννν !» μās διέκοπτε !... Δεκάξη φορές στή σειρά μās έκοψαν τήν κουβέντα στή μέση τά έννευριστικά αυτά κουνδούσιματα. Φρίκη !... Φρίκη !... Κοιτά τήν αυγή κατάλαβα ότι όλος αυτός ο θόρυβος τών κουνδουσιμάτων έρχότανε από τόν κομό. Τρέχω αλλά τó κλειδι τού πρώτου συταριού δεν ύπήρχε. Σπάω τήν κλειδαρότρουπα και ξέρετε τι βρίσκω μέσα στο συτάρι τού κομού μου ; Τό φανταζόσαστε ; Δεκάξη Ξυπνητήρια στή σειρά, κουντισμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε τέταρτο να χτυπά ή από ένα ! Τó πρώτο ήταν κουντισμένο στή μία μετά τά μεσάνυχτα και τó τελευταίο στις 6 τó πρωί !... Μα γιατί γελάτε, κύριε Αστυνόμη ; Γιατί ; Ξέρετε τι είνε να σάς βγάξουν τή πίστι τήν πρώτη νύχτα τού γάμου σας ;

— Συγγωρήστε με κ. Βερτυσά... Είνε όμως άνωτερο τών δυνάμεών μου. Χά, χά, χά, χά. Τά Ξυπνητήρια, οί άκαρπες γεροντικές σας επιχειρήσεις... τέλος πάντων... Τι επιθυμείτε τώρα ;

— Τι επιθυμώ ;... Να στείλετε να συλλάβετε τόν άιτιμο Μονταμπόρ, να τόν φυλακίσετε, να τόν κρεμάσετε !...

— Δυστυχώς ! τά πράγματα δεν είνε τόσοσν απλά όσο τά φαντάζεστε. Αν ήταν έτσι ! για ψύλλου πήδημα να πιάνουμε τόν κόσμο...

— Όποτε τó θεωρείτε αυτό... ψύλλου πήδημα ;

— Μήν τά πέρνετε τόσο τραγικά τά πράγματα κ. Βερτυσά. Έγώ πάρχει πάντα καιρός να χαρήτε τήν πρώτη νύχτα τού γάμου σας. Από μία μικρή αναβολή δεν χάθηκε ο κόσμος.

— Τό νομίζετε ;

— Αν πάλι έπιμένετε, πηγαίνετε στόν κ. Εισαγγελέα, υποβάλετε κανονική μήνυση... Θά διαταχθούν άνακρίσεις, θά γίνή δίκη και θά εξιστορήσετε ένώπιον τού άκροατηριού τó πάθημά σας... Σκεφθήτε τι σκάνδαλο ! Έγώ φιλικώς σας συνιστώ να δώσετε, τόπο στήν όργη.

— Η κ. Βερτυσά γύρισε, κύτταξε ίκετευτικά τόν άνδρα της και είπε

— Θεέ μου, αλήθεια, τί σκάνδαλο !... Και τó κάτω-κάτω που τó ξέρουμε, τί άποδείξεις έχουμε ότι ο ένοχος είνε ο ξάδελφος Μονταμπόρ ; Δεν θά ήταν καλύτερο να τόν καλέσης άπόψε στο τραπέζι για να μάθουμε τήν αλήθεια.

Ο κ. Βερτυσά υπεχώρησε μπρός στήν άμείλικτη λογική και στόν κίνδυνο να γίνή ρεξήλι. Και τó βράδυ στο τραπέζι γέλασε με τήν καρδιά του, όταν ο Μονταμπόρ τούς διηγήθηκε πώς τούξε βάλει στο κομό τά Ξυπνητήρια, από ζήλεια γιατί τού πήρε τήν ξαδέλφη.



Ντρίνννν !...